

Zlato tele.

Spisal L. Černej.

a to ni bilo tisto, ki ste o njem čitali v Zgodbah svetega pisma, da so ga Izraelci častili kot Boga, temveč pravo, živo tele! — — —

Oče Boštjan je prišel zjutraj iz hleva in rekel z veselim licem: „Nocoj smo dobili teličko. Oj, kako je lepa! Ta ostane za pleme, najsi bo kakorkoli!“

Tedaj je skočil Boštjanov Štefe iz postelje, vprašuje: „Oče, kje pa je? Kje je?“

„Kaj misliš? Najbrž na podstrešju!“ se je pošalil oče. Štefe je takoj uvidel, da je bilo njegovo vprašanje neumno ali vsaj nepotrebno, zato ni dalje povpraševal. „Oče, jaz jo grem pogledat!“ je dejal čez nekaj časa ter potezal z vso silo črevelj na nogo.

„Tega pa že ne!“ ga je zavrnil oče, „morebiti jutri.“

Dečka so te besede iznenadile. Kako dolgo se je že veselil napovedanega teleta, a zdaj bi ga še pogledati ne smel! Tolažil se je, da se oče le šali. Ko pa je videl, da misli popolnoma resno, je začel prositi in prositi in končno jokati, a vse skupaj ni nič pomagalo. Oče je celo zaklenil hlev s ključem kakor sicer le vsak večer.

Štefe je bil žalosten in zgodilo se je, da niti svojega zajtrka ni pojedel, temveč odpravil se je v šolo prej ko je bilo treba.

V razredu je že dobil sosedovega Mihca, tistega Mihca, ki je bil večkrat pokaran in kaznovan, ker je prihajal prezgodaj v šolo in delal nemir.

„Miha, pri nas pa imamo tele!“ je pozdravil Štefe tovariša.

„Ali res? Kakšno pa je?“ je vprašal radovedni Mihec.

Tedaj je moral Štefe priznati, da ga še niti videl ni. Potožil se je Mihcu, kako ga je oče zavrnil.

„Pa bi bil skozi okno pokukal!“ ga je začel učiti Mihec, a Štefe mu je razložil, da ima hlev le eno okno nad vrati, ki se ne da doseči. Pri tem pa se je spomnil, da je v kotu hleva v stropu štirioglata luknja, ki skozi njo mečejo krmo v hlev. Kaj, ko bi se dalo skozi to luknjo pogledati! Razodel je svoje mnenje Mihcu in takoj je bil storjen sklep, da pojmeta po šoli skupaj na hlev in pokukata skozi luknjo.

Tisti dan je bil Štefe v šoli nenavadno malo pazljiv: mislil je vedno le na tele. Skoraj bi se mu bilo pripetilo, da bi moral po pouku zaostati. Le z ozirom na to, da je bil sicer jako priden, mu je prizanesel gospod učitelj.

Štefe in Mihec sta drvela prva iz šole, tako se jima je mudilo. Splezala sta skrivaj po lestvi na hlev. Štefana je opominjala vest, da se naj vrne in obšel ga je nekak strah. Ko pa je pogledal za seboj srčnega Mihca, se je zopet ojunčil in stopal je varno naprej po senu.

Kmalu sta bila pri luknji. Prvi je pokukal Štefe, pa ni nič videl. Na to je pogledal Mihec in zamrmral: „Kravo vidim, kravo, teleta pa ne!“ In spet je poizkusil Štefe. Legel je na trebuh in iztegoval na vse pretege svoj vrat. „Ga že vidim!“ je vzkliknil veselo. In res, pri jaslih je ležalo tele, a Štefe ga je videl le deloma. Nehote se je pomikal naprej in naprej. Ravno je zagledal lisasto glavico, kar se mu zatemni, pa spet zasveti pred očmi: zletel je skozi luknjo v hlev!

K sreči je bilo na tleh precej na debelo krme, sicer bi se še ubil.

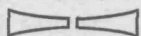
Mihec na hlevu je strahú zavpil, krava pa je začela grozno mukati in mencati, ker se je bala, da je priletela kaka pošast po ljubljeno tele.

Oče Boštjan, stopivši ravno iz hiše, je hitel pogledat, kaj je. Kako se je prestrašil, ko je zaslišal nekaj lomastiti v krmi ter spoznal sinka, ki se je ravno pobiral! Takoj mu je bilo vse jasno. Pograbil je dečka, ki ni mogel prav stati, ter ga nesel v sobo prestrašeni materi. Hladili so mu glavo z mrzlo vodo.

Ko se je popolnoma zavedel, je moral pripovedovati ves dogodek. Dokončavši svojo izpoved, je vprašal zaupljivo: „Mati, povejte mi, ali je naše tele zlato, ker se tako sveti?“ Mati pa mu je pojasnila, da se je pač le njemu zasvetilo, ko je padel v hlev. Nazadnje ga je pa prav pošteno okregala.

Oče je med tem časom stopil pogledat za Mihcem, ki pa je že bil srečno odnesel pete in hrbet. No, kmalu so zvedeli njegovi starši dogod-bico in poskrbeli so, da se Mihcu menda ne bo več ljubilo hoditi kukat tujih telet.

Pa tudi Štefeta ne miče posebno več tele, odkar je videl — zlatega.

Pikica na „i“.

*Ker Radivoj lenušek
pri nálogi hiti,
površna je pisava
brez pikice na „i“.*

*Zaman ga opominja
učitelj ter uči,
da vedno naj pristavi
vsaj pikico na „i“.*

*A končno mu je dosti
in Radivoj — sedi!
Oj, ti nesrečna pika,
ti pikica na „i“!*

L. Černež.

